

[Ragnhild Andersen.]

Glæde, at det er lykkedes et Flertal her i den høje Rigsdag at blive enig om nu at skaffe Kvinder lige Adgang med Mænd til Præsteembeder, og jeg vil med det samme paa min Gruppens Vegne afvise den Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen, der er fremsat af et Mindretal i Udvalget. Denne Paastand har den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti jo allerede været inde paa, og jeg er enig med ham i de Synspunkter, han har fremført. Der kan ikke være megen Tvivl om, at man, hvis den blev vedtaget, vilde gaa ind for et Udvalg til Drøftelse af Forholdet mellem Stat og Kirke, som skulde have til Opgave at skabe et Fællesorgan for vor Kirke, der uden Indblanding fra Statsmagtens øvrige Organer fik Spørgsmaal vedrørende Kirkens indre Anliggender forelagt til Behandling og Afgørelse. At en saadan Beslutning vilde drage vidtgaaende Konsekvenser med sig, maa man vist se i Øjnene.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger om de øvrige Synspunkter, der har været fremført ved denne Sags Behandling. Der har i Udvalget været flere Standpunkter og er flere Mindretal, og det har været fremført, at det for de kirkelige Kredse, som med Pastor Bartholdy i Spidsen og mere end 500 Præster bag sig har udtrykt Ønske om, at man fuldkommen afviser at give Kvinder Adgang til Præsteembeder, har drejet sig om et Samvittighedsspørgsmaal. Mindretallet, der gaar ind for, at Kvinder nok skal have Mulighed for at blive Præster, men at der for dem skal gælde visse Særregler, vil uden Tvivl ogsaa hævde, at det handler med den bedste Samvittighed, og man kan heller ikke se bort fra, at ogsaa Flertallet i denne Sag handler i fuldt Ansvar og i fuld Overensstemmelse med deres bedste Opfattelse af Tingene. Men lad os være enige om, om jeg maa sige det saadan, at alt jo igennem Aarene, især lig Grad alt, hvad der har gjort sig gældende for at hindre Kvinder i at opnaa Ligestilling med Mænd, har været pakket ind i den bedste Samvittighed; det kan man vist ro-

ligt fastslaa. Det er ikke mere end 30 Aar siden, man diskuterede, hvorvidt Kvinderne burde ligestilles med Mændene paa Læreromraadet. Dengang var Mændene imod det, og de har uden Tvivl ogsaa dengang pakket deres Opfattelse ind i den bedste Samvittighed og hævdet, at det var i Strid med Ret og Rimelighed, om Kvinderne fik lige Vilkaar med Mændene.

Naar den ærede Ordfører for det ene Mindretal, det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen, som var inde paa, at de kvindelige Teologer nu selv har et Standpunkt, der svarer til Ministerens, nemlig at man blot gør det til en Mulighed, men ikke til en Ret for Kvinder at blive Præster, fremfører en Udtalelse af Ruth Vermehren, er der vel Anledning til at sige, at Ruth Vermehren i sig selv er det bedste Bevis for, at der ikke findes reelle Hindringer for at lade en Kvinde udføre en Præsts fulde Gerning, og at det i Dag kun er et Spørgsmaal af rent formel Art, om man vil give Kvinder Adgang til Præsteembeder. Jeg, som ikke har talt med Frøken Vermehren, kan godt forstaa, at hun skal have erklæret sig tilfreds med Ministerens halve Standpunkt til Spørgsmaalet, for naar man gennem en Aarrække reelt har været Præst og løbet Storm for at blive det ogsaa formelt uden at se Lyspunkter, forstaaer jeg, at man paa et Tidspunkt, da Rigsdagen i mange Møder har forhandlet uden at være naaet til Enighed, erklærer, at man kan acceptere en Ordning, selv om man ikke finder den tilfredsstillende.

Jeg anbefaler paa min Gruppens Vegne, at man stemmer for Flertallets Ændringsforslag. Naar vi nu forhaabentlig i de nærmeste Dage faar vedtaget, at Kvinder ligestilles med Mænd med Hensyn til Adgang til Præsteembeder, kan man betragte det som et lille Skridt fremad paa Vejen til Kvinders fulde Ligestilling med Mænd. Jeg haaber, at det maa blive Anledningen til, at man ogsaa kommer ind paa de andre Omraader, hvor de i Dag ikke er ligestillede med Mænd, og hvor der er store Problemer at løse, hvis Kvinderne virkelig skal ligestilles med Mændene her i Danmark.